

Kaiju - to, co zničí vesnici jediným dupnutím (Propoli)
Jaeger - lovec (Roamani)

Při pohledu na naše krásné barevné nebe mi maminka vždycky říkala, že díky vládě princezen se k nám už nic cizího nedostane. Nadšeně jsem hlal všechny zprávy o událostech kolem portálů v Křišťálové Říši a nemyslel si, že princezny může kdy ještě někdo překvapit.

Ach jak jsem se mýlil.

První kaiju se objevilo když jsem byl ještě malý hříbě.

Vynořilo se z vln pobřeží Manhattanu.

Než dorazila Princezna Celestie, tisíce poníků byly ztraceny a z věhlasných manehattanských mrakodrapů zbyly jen vrcholky hotelů pro pegasy. Oplakali jsme oběti, zavedli na jejich počest novou slavnost a šli dál.

O šest měsíců později se vynořilo další. Tentokrát v noci. Kdyby nevzbudilo draka sídlícího v nedaleké hoře, kdoví, zda bych vám tento příběh moh vyprávět. Kdyby nebylo obětí mnoha statečných netopýřích poníků, historie by se nejspíše ubírala docela jinou cestou. Jedno vím jistě - ten drak to nepřežil. A ani tento útok nebyl tím posledním.

Po mnoha staletích se objevila hrozba, na kterou už princezny nestačily.

Po mnoha staletích bylo potřeba nové zbraně.

Draci, gryffinové, zebry a další národy zahodily staré sváry a spojily své síly a zdroje k zastavení této nové hrozby.

A tak se zrodil program Jaeger.

Pod dohledem Princezny Luny se ti nejlepší (a nejbláznivější) zemští inženýři spojily s nejlepšími (a nejšílenějšími) jednorožčími výzkumníky aby vytvořili stroje s velikostí a výdrží draků, s hbitostí a nenápadností zeber a s rychlostí a úžasností těch nejrychlejších pegasů. Abychom porazili monstra, postavili jsme si svá vlastní.

Ukázalo se však, že zátěž na vůli jednoho poníka je příliš silná. Nešťastná nehoda při prvních pokusech s ovládním Jaegera způsobila, že Princezna Twilight, cítíc se za ni osobně zodpovědná, se od projektu distancovala a nadále se zapojovala takřka výhradně do diplomatických misí.

Princezna Luna však přišla s radikálním a odvážným řešením.

Použila svou magii k propojení myslí dvou poníků skrze svět snů. Spojení skrz pevné osobní a myšlenkové pouto dokázali spojenými silami poníci, nově pojmenovaní piloti, Jaegery rozhábat. A nejen to. Dokázali běhat, skákat, bojovat. Vyhrávat.

Při dalším příchodu bylo kaiju napadeno ze zálohy tak rychle, že nestihlo rozbít ani jeden zebří přístřešek. Piloti vymýšleli stále nové způsoby, jak s nimi skoncovat a díky vedlejšímu efektu snové technologie mohl každý poník světa ve spánku prožívat jejich vítězství spolu s nimi. Z pilotů se staly hvězdy větší než Wonderbolti, pro některé i větší než princezny samotné. Kaiju přestaly být hrozbou a staly se zábavou.

Avšak dalo by se říct, že Spojené Národy Nové Equestrie usnuly na vavřínech...

***

“Whooo, whooo, whooo, whooo...”

“Vstávej, Dreame! Rudý kód, jedem natrhnout nějakému kaiju jeho zadnici, jedem jedem jedem!!!” zařval jsem na svého proudového parťáka a vytáh jsem ho z postele. Sám jsem odklusal do mé přípravné stáje.

“Spustit předpilotní očistu.” řekl jsem nahlas.

“Předpilotní očista spuštěna. Budete si přát zahrát nabuzovací píseň?” odpověděl mi krystalový počítač tím nejlíbeznějším hlasem který znám, hlasem Princezny Cadance.

“Ano, spust' Kaiju Wrap Up.” odpověděl jsem zatímco jsem si užíval sprchu z mého vlastního bouřkového mraku.

“Očista dokončena. Zahajuji program Kombinéza.” znovu se ozval počítač a proudy levitační magie mi celé tělo pokryl pláty modulární výstroje. Pomocí ní jsem dokázal vnímat proud dat z Jaegerových senzorů jako bychom byli jedno tělo.

“Au.” vyjekl jsem při starém známém výstřelu bolesti tam, kde mi byl připjat spojní most mezi mnou a mým Jaegerem.

“Omlouvám se.” Hlas Princezny Cadance zněl tak zahanbeně, že jsem si dokázal živě představit ruměnc rozlévající po jejích tvářičkách.

“Au, co děláš Dreame?” okřikl jsem svého parťáka po té, co mě uhodil do zad.

“Už zas na ni myslíš, co? Vzpamatuj se, poni, vždyť je ženatá! Jestli ji zase budu vidět ve tvých snech, asi hodím šavli.” pobaveně mě sjel můj nejlepší kámoš.

“No jo no jo, tak běžíme, ať nám to kaiju nezdrhne.” odvětil jsem a vyrazil chodbou podzemní základny do odpalovací místnosti.

Když jsme dorazili, čekala nás už na místě Princezna Luna ve velíně. Zatímco nám technici na kombinézy připjali a utáhli všechny prvky nutné k umožnění volného proudění Luniny magie, samotná Princezna nás seznámila se situací: “Pohyb v Díře byl zjištěn před dvěma hodinami dvanácti minutami. Dle předběžných odhadů by se měl k pobřeží Fillydelphie měl dostat za hodinu dvacet minut. Naše průzkumné mraky nebyly schopny zjistit kategorii kaiju s krycím jménem Břítvohlav. Vzdušnou podporu zajistí pouze jednotky z místní posádky, Wonderbolts jsou bohužel v tuto chvíli zaneprázdněni. Proto chci, abyste pouze bránili obranný perimetr na Míli Zázraků. Proveďte průběžný výškový průzkum a do akce vstupte pouze v případě přímé konfrontace. Potvrďte příjem.”

Příkazy Princezny Luny mi připadly rozumné, jako ostatně vždy. Tentokrát mi však něco nesesdlo. Na mapě oblasti byla bílá tečka, což mohlo znamenat jen jediné.

“Princezno, jste si vědoma, že na pravděpod obné trase kaiju se nachází zebří rybářská loď?”

“Pilote, nebudete riskovat zdraví všech poníků na pobřeží pro pouhých deset. Je vám to jasné?”

“Ano, Princezno!” odvětil jsem oficiálním tónem. V mé hlavě se však uhnízdl jiné rozhodnutí.

A do hlavy mi mohl vidět jenom můj společník v proudu.

“Připravit ke snovému klepnutí.” oznámil nám počítač velína na čež jsme jak jeden poník odvětili:

“Připraven!”

“Snové klepnutí za 5... 4... 3... 2... 1...”

V okamžiku konce odpočtu se odehrálo něco, co jsem jako pilot zažil už mnohokrát a přeci mně to nepřestane udivovat. Magie Princezny Luny uložená v krystale z Křišťálové Říše a umocněna dračí magií přenosu zaplavila naše mysli a vtáhla nás do proudu snění všech stvoření na našem světě. Okolo mne probíhaly záblesky snů tak různorodé, že bylo těžké nepodlehnout

pokoušení se alespoň jeden vidat prozkoumat blíž. Tuhle mladý pegas snil o závodění s Wonderbolty, tamhle starý griffon prožíval znovu svou první lásku a dokonce jsem viděl i kus ze snu Princezny Celestie. Majestátnost vesmíru se v něm mísila s pocitem sounáležitosti se všemi jejími poddanými. Vydat se za některým z nich by však bylo nesmírně nebezpečné. V proudu nás Princezna Luna chránila před vlivem nočních můr, ale mimo něj bychom mohli ztratit kontrolu. Nejen nad sebou, ale i nad našim Jaegerem. A to by mělo důsledky nejen pro nás, ale i pro všechny v bezprostředním i vzdáleném okolí.

Najednou jsem dorazil na konec proudu, na důvěrně známý sen za bílého dne mého parťáka, na sen o definitivní porážce kaiju. Dorazil jsem do místa, kde se sen a realita slévala v jedno, do stavu souznění nejen s Dreamem, ale i s Zebra Danger, našim Jaegerem.

“Připraveni k pádu.” oznámili jsme dohromady jakmile jsme si ťukli kopyty.

“Velín vypuštěn!” bylo to poslední co jsme slyšeli předtím, než jsme se spolu s celou místností dostali do volného pádu.

Ten skončil poté, co hlava naší Zebry zapadla do zbytku jejího těla.

Byli jsme připraveni vyrazit.

***

V minulosti poníci mnohokrát čelili věcem, které se jim zdálo že nemohou ovlivnit. Nezmary počasí, vláda čistého chaosu, odvěká nevraživost. Vždy se jim je však podařilo překonat. A tak nepřítel, který se zdál jako zosobnění nějaké neznámé trestající vůle, neoblomné, neobstojné, se v Jaegeru najednou zdál býti jen další překážkou v cestě za dokonalou Harmonií.

***

Přeloženo z jazyka zeber

“Jestli loď z této bouře nepřidá, zbude nás ze všech jen mrtvola! Vědět, jak daleko k pobřeží, na tom mi právě záleží!” křičel kapitán SS Djambela po celém můstku.

“Pobřeží od nás 25 mil leží! Rychlostí naší nezvládnem mělčiny přeplutí! odvětil mu kormidelník.

“Pegasí hlídku volali jste nebo na to zapoměli zase?” řekl kapitán.

“Pegasi zaneprázdnění jsou a moc toho litují.” odpověděl spojovací důstojník.

“Co u toho ostrova zakotvit a tam zkusit loď opravit?” zeptal se navigátor.

“Jak dalece třeba nám plouti než moci budeme u něj zakotviti?” odpověděl kapitán.

“4 míle, ne dvě míle jsou to.. blíží se! to není možné přece!” zakvičel navigátor zvednouc kopyta ke spánkům.

“Kaiju” vydechl zbytek posádky.

“Tvrdě na pravobok musíme, plnou parou vpřed, jinak zhyneme!” zakřičel kapitán kormidelníkovi přímo do ucha, zatímco sledoval, jak se z vody zvedá ohromná masa svalů, zubů a dalších ústrojí sloužících jedinému účelu - ničení.

“Co můžu dělat, rychleji to nedám!” odkřikl kormidelník hlasem prozrazujícím koňskou dávkou paniky.

Najednou však celá posádka ztichla, neb ucítila, jak se celá loď prudce zvedá do vzduchu. Než se zebry vzpamatovaly z počátečního šoku, už byly zase na moři, avšak na opačné straně, než na kterou mířilo kaiju.

Zároveň se jim naskytl pohled, který zatím zažívaly jen ve svých snech. Proti sobě stáli dva obři. Na jedné straně kaiju, svítící zlověstnou modrou září, s obrovskou, do špičata tvarovanou hlavou a drobnýma, zlomyslnýma očkama.

Na druhé straně Jaeger, stroj z mnoha tun masivní oceli, křišťálu a drahokamů. Jeho čtyři nohy čněly do výšky jak čtyři majáky, drdůlek ocasu zářil jak čerstvě uvařený lektvar a v jeho tváři se zračil výraz odhodlání těch nejzručnějších lovců. Pestré barvy a vzory zdobily celé jeho tělo a oznamovaly širokému okolí přítomnost síly se kterou není radno si zahrávat.

Nějakou chvíli stáli oba v naprostém klidu, odhadující slabiny svého soupeře, vyčkávajíc ideální moment k útoku.

První zaútočilo kaiju. To už však zebry neviděly, neboť po chvíli obdivování se už zase plně soustředily na své vlastní přežití.

***

“Dělej, nasyp mu tam pravý hák!” křikl jsem na svého parťáka.

“Jasně!” odvětil mi Dash a nasolil to kaiju přímo do hlavy. Na toho jako by to však nemělo vliv. Svoji masivní hlavou nám šel tvrdě po krku. Bouchl jsem ho prudce do brady, což ho zpomalilo jen na malou chvíli.

“Zkusme Otočný úder!” křikl na mě Dash.

“Teď nemáme dost prostoru ani na jednu otočku. Musíme ukročit!”

“To nezvládnem. Chňapne nás pravou hnátou!”

“Když otevřeš boční kryt, mělo by to být akorát dost prostoru na to, aby chňap do prázdna!”

“Tak jo, jedem tři dva jedna!”

Odrazil jsem se svýma levýma nohama a otevřel svůj kryt zatímco Dream zamkl diferenciál zadní levé nohy a přední levou nás odrazil tak, abychom stáli jenom na jedné. Kaiju po nás skutečně šlo pravou hnátou a otevření krytu nečekalo. Hnátou dopadlo zpátky do vody a vypadalo překvapeně.

“Myslím, že zvládnem dvě otočky, vzpamatovat se nestihne!” křikl na mě Dream zatímco jsme se začali roztáčet.

“Neblázni, to nemůžeš vědět! Dáme jednu!” odvětil jsem mu. On mě však neposlouchal. A tak v půli druhé otáčky kaiju chytlo nataženou nohu do své pracky. Naší dostředivou silou jsme ji sice zvládli přibít k zemi, druhá však byla volná. Tou nás vzalo přes nohu, na které jsme balancovali a mi jsme spadli do moře. Následně nám počalo bušit do ne zcela dovřeného krytu, kterým nám navíc začala dovnitř prosakovat voda.

“Aaargh, ten hajzl!” ulevil si Dream.

“Uklidni se, jinak ho nedostanem.” udělal jsem pokus zklidnit toho, na kterém záviselo tolik životů. Tentokrát mi to vyšlo.

“Máš pravdu. Máme volný Sonický Duhový Kanón?”

“Jo. Tu nohu má ve slepém úhlu, nemusí si ho všimnout.” odvětil jsem za zvuků bušení a rozsvěčujících se alarmů.

“Nabíjím. Nabíjím. Nabíjím.” oznamovala Princezna Cadence. Tentokrát jsem si jí nevšiml, neboť jsem byl zaměstnaný tím, jak dostat nohu do správné pozice tak, aby způsobila co největší škodu a kaiju si jí všimlo co nejpozději. Zároveň se mi naskytl pohled na Nabíjecí Kruh, zařízení na první pohled připomínající pouhý okrasný náramek na jinak hladkém povrchu

Jaegera ve kterém počala svá čím dál rychlejší kolečka trojice pegasích robotů s duhově zbarvenými hřívami. Když zrychlili takřka na rachlost nutno pro výstřel, prudkým pohybem jsem přiložil kopyto k hlavě kaiju. Spojená energie tří Sonických Duhotřesků se v koncentrované formě propálila skrz záhyby pancéřování kaiju a poslala ho ke dnu.

“Jo. Zásah!” zaradovali jsme se s Dreamem a otočili se na cestu zpátky k základně. Zapnul jsem komunikační spoj.

“Mise splněna, Princezno Luno!” oznámili jsme nadšeně.

Místo očekávaného blahopřání se však ozvalo něco jiného:

“Otočte se. Opakuj, OTOČTE SE! KAIJU NENÍ MRTVÉ!!!” ozval se odevšad mocný hlas Princezny Luny a nechal nás na chvíli napospas šoku.

Otočili jsme se už jen abychom viděli hlavu kaiju vynořující se z moře. Tu chvíli nikdy nezapomenu. Hrot na špici jeho hlavy proklál stranu našeho velína ve které byl můj parták. V jednu chvíli jsem pocítil skrz umocněné spojení Luniny magie všechen zmar, bezmoc a beznaděj, kterou Dream pocítil v okamžiku své náhle smrti.

Zátěž, kterou doteď nesl Dream, mi spadla na mozek jako olověná vesta. Přemýšlení se stalo bolestivým, pohyb noční můrou. Přesto jsem se nemínil vzdát. Použil jsem Dreamovy nohy jako vzpěry a bušil do kaiju tak dlouho, dokud se mi nezatmělo před očima.

***

“Tatíí, myslíš, že tady najdem nějaké drahokamy?” ozval se malý poník na pobřeží Nové Equestrie.

“Když se budeš pořádně soustředit na svou hůlku, tak něco najdem určitě, neboj.” klidnil syna jeho otec.

“Jééé, něco mám!” ozvalo se nadšeně malé škvrně.

“Ukaž? Ááá, to je jenom obyčejný citrín. Za ten dostaneš půlku zmrzliny. Ale nebud' smutnej, ještě určitě najdem něco většího.”

“Myslíš?”

“Určitě.”

Malý poník se tedy dál dal do sledování krystalu na konci hůlky, jestli se zase rozsvítí tak jako když našel tu budoucí půlku zmrzliny. Stalo se však něco podivného co se ještě nikdy nestalo. Hůlka počala zářit a její záře narůstala, i když s ní poník stál na místě. Za chvíli bylo světlo tak oslepující, že poník hůlku odhodil směrem od moře a zadíval se opačným směrem. Když se mu rozeběhly mžitky před očima, spatřil, jak před ním padá k zemi napůl zničený Jaeger. Když dopadl, vysoukal se z něj zle vypadající poník ve zvláštním obleku.

“Běž! Běž pro pomoc, rychle!” křikl na něj jeho otec zatímco on utíkal poskytnout mu první pomoc.

Kdyby tam ti dva tehdy nebyli, odešel bych jen pár hodin po Dreamovi.

STŘED